

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1076/2021
19.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., Општина ..., чији је пуномоћник Бранимир Марковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ана Ћинђић Станимировић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права и издржавања деце, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 83/2020 од 25.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 83/2020 од 25.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П2 1322/19 од 07.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је самостално вршење родитељског права над заједничком малолетном децом ВВ, рођеним ... године и ГГ, рођеном ... године, поверено оцу АА. Ставом другим изреке, уређен је лични однос и виђање између тужене и малолетне деце на начин ближе описан тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да доприноси издржавању заједничке малолетне деце, и то за малолетну ГГ износом од 5.000,00 динара месечно и за малолетног ВВ износом од 4.000,00 динара месечно, односно за оба детета износом од 9.000,00 динара месечно, од 01. до 15. у месецу за претходни месец, тако што ће досуђени новчани износ уплаћивати на име законског заступника малолетне деце, оца АА, почев од дана подношења тужбе 16.05.2017. године па убудуће, док за то постоје законски разлози. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца на име издржавања малолетне деце од досуђеног износа од 9.000,00 динара месечно, до траженог износа од 12.000,00 динара месечно. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да доспеле износе на име издржавања малолетне деце, почев од дана подношења тужбе 16.05.2017. године до пресуђења 07.10.2019. године, исплати тужиоцу у парниционом року од 15 дана. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 15.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 83/2020 од 25.02.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем, петом и шестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су живеле у ванбрачној заједници до 2016. године, коју је тужена напустила. Из заједнице имају двоје малолетне деце, ГГ, рођену ... године и ВВ, рођеног ... године, која од престанка ванбрачне заједнице живе са оцем. Према извештају Центра за социјални рад Власотинце и Црна Трава, који је дат у сарадњи са Центром за социјални рад Алексинац, овде тужени, отац, је мотивисан да и даље брине о деци, има велику подршку својих родитеља, поседује капацитете да препозна потребе деце и постоји чврста емотивна веза између њега и деце. Наведени Центри дали су и предлог модела виђења малолетне деце са мајком, а који су нижестепени судови усвојили. Деца су изразила жељу да и надаље живе са оцем.

Тужилац са малолетном децом живи у изнајмљеном стану у ..., за који плаћа закупнину од 60 евра месечно и режијске трошкове, здрав је, запослен је, ..., остварује месечну зараду у просечном износу од 19.160,00 динара, а на име дечијег додатка за малолетну децу прима по 3.600,00 динара за свако дете, односно укупан износ од 7.200,00 динара. Поседује 1/3 куће у селу ..., није засновао ванбрачну или брачну заједницу.

Тужена је здрава, засновала је нову брачну заједницу у којој има дете старости 17 месеци, које има уобичајене потребе за децу тог узраста. Запослена је у .. и остварује месечну зараду у просечном износу од 25.922,40 динара, с тим што је тренутно на породичном одсуству, а по основу родитељског додатка прима 12.000,00 динара месечно. Нема непокретне имовине, а њен супруг је запослен и остварује примања од 29.000,00 динара месечно.

Малолена ГГ је ученица Средње ... у ..., те путује од ... до ..., игра фолклор у ..., али по том основу нема издатака и нема других ваншколских активности, а њене месечне потребе, које се односе на задовољавање месечних потреба у погледу исхране, обуће, одеће, хигијене, лекова, школских активности, разоноде и осталог, износе 14.000,00 динара, а у овај износ је урачунат износ од 3.600,00 динара на име дечијег додатка. Малолетни ВВ је ученик ... разреда Средње школе у ..., нема ваншколских активности, а његове месечне потребе које се односе на задовољавање месечних потреба у погледу исхране, одеће, обуће, хигијене, лекова, школских активности, разоноде и осталог, износе 12.000,00 динара, а у овај износ је урачунат износ од 3.600,00 динара на име дечијег додатка.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилном применом материјалног права одлучили да се малолетна деца странака повере туженом као оцу на самостално вршење родитељског права, да се уреди модел виђења деце са мајком на начин који је предложио Центар за социјални рад у Власотинцу и Црној Трави, у сарадњи са Центром за социјални рад у Алексинцу, а тужена обавезе да доприноси издржавању малолетне деце, и то малолетне ГГ месечним износом од 5.000,00 динара и малолетног ВВ у месечном износу од 4.000,00 динара, почев од подношења тужбе.

Имајући у виду све околности конкретног случаја, чињеницу да су након престанка ванбрачне заједнице парничних странака, деца остала код оца који је наставио да се успешно о њима брине и стара, да у томе има велику подршку својих родитеља, чврсту емотивну везу оца и деце, као и жељу деце да остану код оца, правилан је закључак нижестепених судова да је најбољи интерес деце да остану у средини у којој су и до сада живела и на коју су адаптирана и да се повере оцу на самостално вршење родитељског права који за то поседује све потребне потенцијале и квалитете. Такође, применом чланова 60. став 4, 65. и 266. став 1. Породичног закона, приликом доношења одлуке о вршењу родитељског права, правилно је цењено мишљење деце, према њиховом узрасту и исто у овом случају није у супротности са њиховим најбољим интересом. Модел виђења који је усвојен у складу је са потребама и најбољим интересом деце, да са мајком одржавају личне односе, ради правилног психофизичког развоја и очувања емотивне везе, у терминима који су одређени, имајући у виду да мајка и деца имају пребивалиште у различитим местима, да деца иду у школу, с тим да једно од деце похађа школу у другом месту од места свог пребивалишта, да деца имају школске обавезе, а да је мајка запослена, али да је тренутно на породичном одсуству.

Применом члана 154. став 1. и члана 160. до 162. Породичног закона, одлука нижестепених судова којим је тужена обавезана да доприноси издржавању малолетне ГГ месечним износом од 5.000,00 динара, а малолетног ВВ месечним износом од 4.000,00 динара, је правилна, чиме неће бити угрожена егзистенција тужене, а деци ће бити омогућен најмање такав ниво животног стандарда какав и тужена, као дужник издржавања ужива, сходно члану 162. став 3. Породичног закона.

Неосновани су ревизијски наводи да тужена није знала за своју обавезу издржавања и да је за тужбу сазнала тек након уручења првостепене пресуде, те да није имала могућност да се о својим обавезама изјасни пред судом, с обзиром да од момента постављања захтева за издржавање настаје ова обавеза за родитеља дужника издржавања и да иста доспева одређеног дана у месецу за текући месец, због чега је правилна одлука нижестепених судова да се обавезе тужена на плаћање доприноса за издржавање почев од дана подношења тужбе. Наиме, како су деца у целом периоду након раскида ванбрачне заједнице била код оца, тужена је у том периоду имала могућност да доприноси њиховом издржавању у висини коју самостално процени, на који начин би умањила своје месечне доспеле доприносе издржавања деце.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић